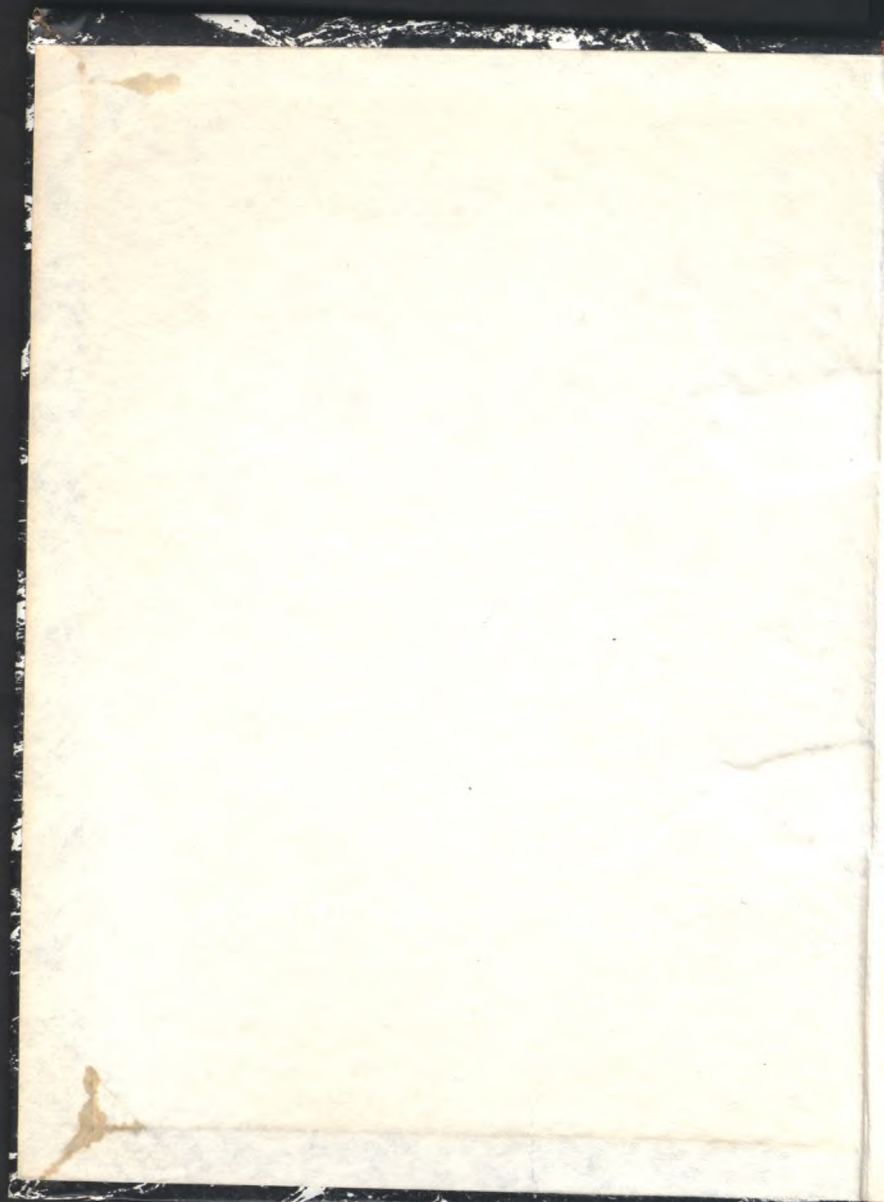
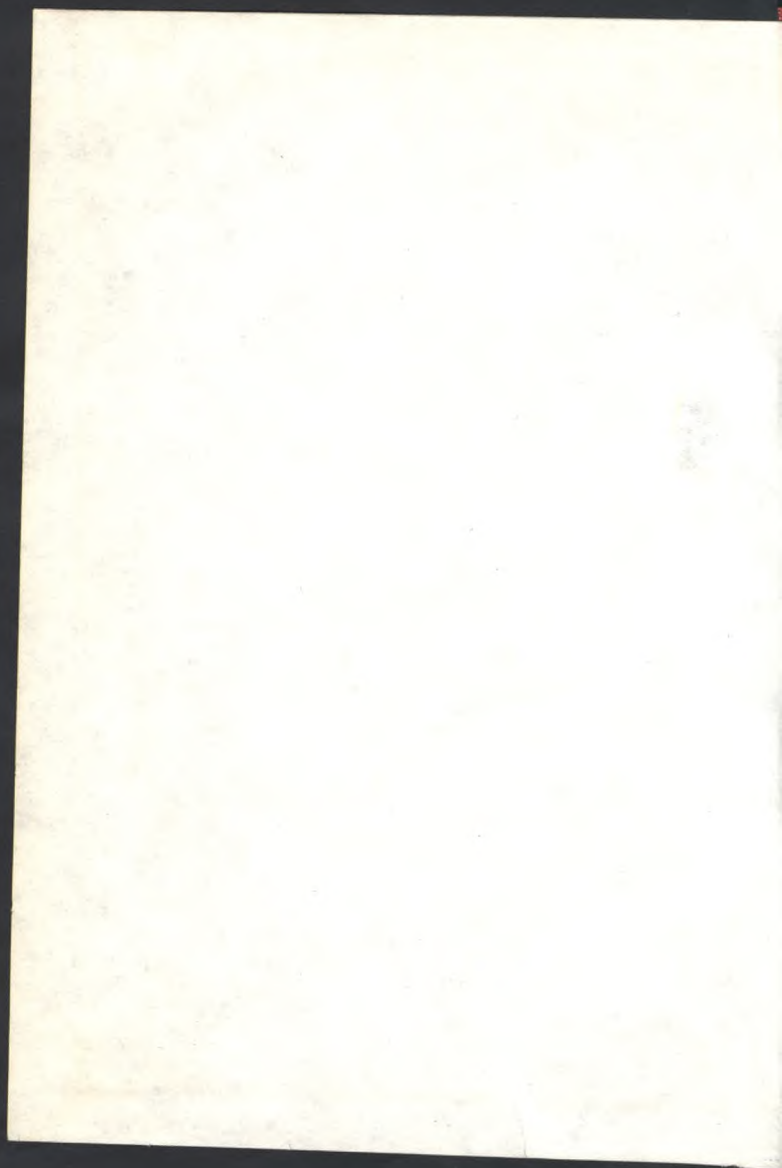

281.588

PAUL VERLAINE

VÁLOGATOTT VERSEI

FORDÍTOTTA ÉS BEVEZETTE:

TÉREY SÁNDOR

BUDAPEST.

SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTEZET R. T.

KIADÁSA.

281.588

2015

Paul Verlaine.

1844—1896.

„Gyermekkora volt csak holdog.

Ritka jó szülők, derék apa, hájos édesanya kényeztették az egyetlen fiút. Mégis korán adták nevelőintézetbe s itt kezdődik a romlás. Még látom ma is, hosszú fekete hlúzhan, amint sirdogál a tőhhi kölyök közt. Már az első este hazaszókött az intézethől. Másnap visszavitték. Aztán lassanként ő is olyan lett, mint a tőhhi iskolás fiú, nem tulságos rossz, csak kíssé álmodozó. Baccalaureatusát némi sikerrel állta meg, aztán jogot hallgatott. Tizennégy éves kora óta verseket írt életrehalálra. Lemerrenél jelent meg első könyve sa sajtóban ellenséges fogadtatás csinos sikerével dicsekedhetett. Egy év múlva másik könyvét nyomatják; a kritika elösmerte a nagyon komoly haladást. Ismét egy év múlva új könyv, mely menyasszonya kedvességét és hájoságát hirdeti. S ami ezután jön“...

E sorokat Verlaine magáról írja,* mikor beszámol korabeli kedves költőiről, Rimbaud, Mallarmé, Desbordes Valmoréről s ezek sorában utolsónak a „pauvre Lelian“ átlátszó álarca alatt önmagáról is rajzol egy finom vázlatot.

Ami ezután jön... A gyermekkor marad élete legkedvesebb emléke, a szülői ház, szerető és megértő nagynénje, Elisa, aki maga költségén adja ki az

*Les Poètes Maudits (Oeuvres complètes de P. V. IV. k. Paris Leon Vanier 1900.)

első Verlaine könyvet, a Fêtes galantes-ot, s nagy gyermek marad Verlaine egész életére. A költőnek több szabad, mint más halandó embernek, tartja a közzelfogás s mi mást jelent ez, mint azt, hogy a művész nem tud beilleszkedni a társadalmi szabályok nyűgébe, többé-kevésbé antiszociális lény. Akárcsak a gyermek, aki nem ösmeri a jó és rossz közti különbséget, akinek kedves álma, ha szigorú hozzátartozói meghalnak, aki irigy, mindent magának akar s nem tud az enyém és tied közti különbségről. A gyermek minden kívánsága teljesülését akarja, tér- és időbeli távolságokat nem ösmer; ha nem teljesítik azonnal, amit kér, toporzékol, s nem ösmerve az erők egyenlőtlenségét, ráút a felnőttre, sőt képes magában is kárt tenni. Verlaineben sok a gyermekes vonás és sok benne az antiszociális, sőt visszaütés a primitív emberre. Az antiszociális magatartás a bűnözők egyik fő jellemvonása s nem véletlen, hogy Guyau híres könyvében (A művészet, mint szociális jelenség) rámutat a művészek s a gonosztevők hiúságának közös forrására. Ezek a kapcsolatok már a lélektanba valók.

Verlaineben mindkét elem megvolt s így nem csoda, ha összeütközött lépten-nyomon a társadalmi törvényekkel. Nem veszületett gonoszszágból, vagy rosszakaratból, ártani kívánásból, mert hiszen ahhoz energia és akaratmegfeszítés kell, Verlaine pedig maga volt a passzivitás, az akaratnélküliség. Inkább valami gyermekes, sőt inkább asszonyos logikátlan-ságból, kíváncsiságból, ami ösmeretlen kicsapongások és bűnök felé vitte, néha meghökkentetésből, bősztetni vágyásból, hiúságból.

Azt a leányt — egy 16 éves gyermeket, akihez a Bonne Chanson soha nem múló szépségű dalait írja, a német-francia háború alatt veszi feleségül. A nászútazás: a kommün, ahol a sajtóosztálynál teljesít szolgálatot. A kommün leverése kilendíti minisztériumi állásából és kilendíti élete polgári menetéből is. A forradalmak nemcsak a nemzetek életét kavargják fel, hol minden nyugtalanság, elfojtott indulat féktelenül robban ki, hanem az egyes emberből is kitérnek az elfojtott vágyak, ki nem teljesíthető kívánságok, szelíd emberek gyilkosokká lesznek s nyugodt családapák állanak a barrikádra, a világfelfordulás az emberek lelkét is kiforgatja sarkaiból.

Verlaine is elveszti a nagy bizonytalanságban lelki egyensúlyát. A szabadság túlságában túlságos szabadságot vesz magának. Az izgalmak közt rá szokik az italra, elviselhetetlennek, szűknek érzi az otthont, a családi életet s egy szép napon se szó, se beszéd, 1872-ben megszökik, mint egy vásott suhanc hazulról Rimbaud Arthurral, a legnagyobb költői zsenik egyikével, akik francia földön teremtek. Költő, hajós, felfedező, országokat hódító, akiből a XVI-ik században bizonyára Pizarro, a XVIII-ban Napoleonnak valamely hős tábornoka vált volna. A 18 éves ifjúval kél vándorútra Verlaine. Mint csavargók kószálnak a francia megyékben, elvállhatlanul, itálban, nyomorban. Mi kötötte őket össze az irodalom szeretetén kívül, más szeretet is, ki tudja? Verlaine azt írja róla: Je vous dis que ce n'est pas ce que l'on pensa.* Összevesznek, ki-

*Parallélément : 58. Explication.

békülnek, Londonban merülnek alá, Brüsszelben bukkannak fel újra s ott a részeg, felindult Verlaine revolverrel rálő Rimbaudra, anélkül, hogy megsebesítené.

Két évi börtönre ítélik s Monsban, egy kis flamand városban tölti ki büntetését. A börtönben megtér, meggyón és áldoz, hívő katolikus lesz újra, mint gyermekkorában. Mintha bűvös vesszővel érintették volna, megtisztul minden bűntől, Istenhez emeli lelkét és itt támadnak a Sagesses, a Romance sans paroles dalai, az áhíthatnak, Istennel egybeolvadásnak zsolozsmái.

Mikor kiszabadul, egyedül áll a világon. Felesége elvált tőle, magával viszi gyermekét, Rimbaud világgá megy, édesanyja meghal... A nyolcvanas évek végétől a nagy költőből így Páris egy figurája lesz, részeg faun, akit mint egy ritka állatot mutatnak a Páristjáró idegennek, aki egyik kávéházból a másikba, egyik kórházból a másikba vándorol s közben verseket ír, intimitásokat a gyermek különös exhibitív ösztönével. Ha megszomjazik, őt frankért verset ír és végül a nagyszerű műterem műhelyé válik, ahol bárki megrendelhet olyan verset, aminőt akar, vallásos verset, vagy erotikus verset, darabját őt frankért.

1896-ban hal meg egy kis hónapos szobában.

+

Glatiny, Banville, Mendés, majd Baudelaire a mesterei. Coppéeval barátkozik, akinek „Intimité“-ja egyszerre jelenik meg a Fêtes galantes-al, Leconte de L'Isle, Banville, Villiers de L'Isle Adam a fiatalok közül társasága. S mégis egészen más, mint

amazok. Baudelaire-ral együtt emlegetik, de nincs bennük más közös, csak a lelki élet ambivalenciája, amit csak sejt az olvasó lelke mélyén, amikor elválaszthatatlanul összefűzi őket, két teljesen elűtő egyéniséget, (a mi viszonyaink közt talán Ady és Kosztolányi, s abban az odaadásban, mellyel a fájdalomnak átengedi magát Verlaine s „vonszolja súlyos térdeit”: Tóth Árpád). De mennyire más: qui n'est chaque fois ni tout à fait la même.

A költő mindig kora gyermeke s az átmeneti idő, melyben Verlaine született, sok mindent megmagyaráz. A császárság idején jó és szép volt a klasszikus költészet, az új empire, méltóságos indulatok és fenséges képek illettek hozzá. A költők az irodalom híves magasába költöztek, ahonnan száműzött volt minden személyes érzés s a Parnasszus magas, elérhetlen hegyéről nevezték el magukat. Verlaine forradalmár, aki elvet minden szabályt, aki nem cizelliroz és fest, azon természetesen s egyszerűen dalol, amint tolla alá fut a szó. Mindenekelőtt muzsikát szeret, legtöbb verse olyan, mint egy népdal, dalolni lehet, amint Béranger mintájára nem egy verse felé mottóul dalt ír. Zene, zene mindenek előtt, ez a jelszava, ha egyáltalán jelszót ismer,

„a korlátatlan természet e vadvirága”.

Mindent elmond magáról, lyrikus a szó legbensőbb értelmében.

„Verlaine neve mindenkor egy tökéletesen új költészet emlékét kelti fel, amelynek felfedezészerű jelentősége van a francia irodalomban. Igen, Verlaine költészetet teremtett, mely egészen az övé, inspirá-

cióra naiv és finom költészetet, csupa árnyalatta, az idegek legfinomabb rezgéseit, a szív legelröppenőbb hangjait felkeltő, természetes, a költészet összforrásából merített, néha csaknem népies költészetet, ahol a szabad és megszakított ritmusok elragadó harmóniába olvadnak, ahol a strófák körben úgy forognak és dalolnak, mint a gyermekek körtánca, s ahol a versek, a legszebbek közül valók, már zenévé váltak. Ebben az utánozhatlan költészetben elmondta minden vágyódását, minden vétkét, lelki-furdalásait, gyöngéd szeretetét, minden álmát és megmutatta felzavart, de őszinte lelkét," írja róla Coppée.

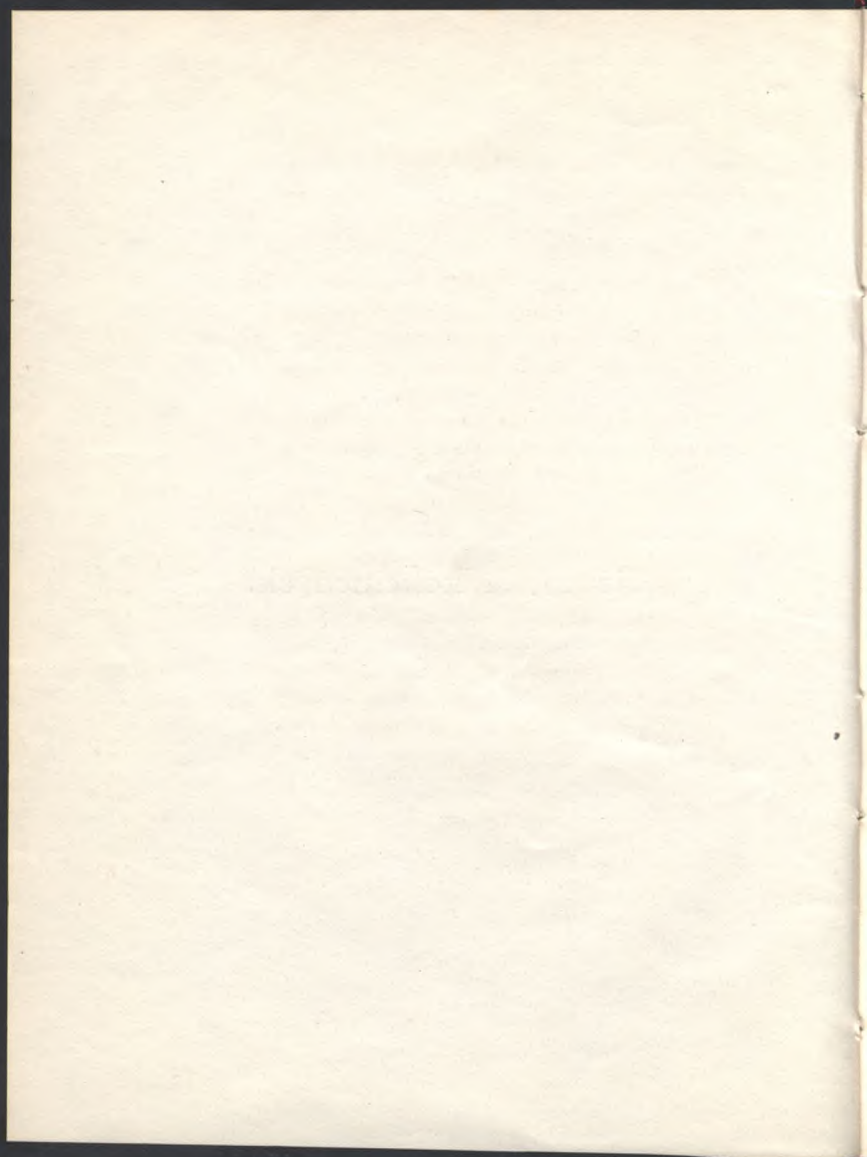
A fordító elé e látszólag egyszerű s mégis gyakran tudatosan naiv, dalszerű versek lebirhatlan gátat vetnek néha. Mintha valaki a rét elszálló illatát akarná kristály fiolába felfogni, vagy utánanyúlni hegedűk eltűnő hangjának. A kultúra minden kifinomodásával és szépségével átítatott és megmérgezett költői nyelvünk, hol a naivul egyszerű már prózái, a Verlaine versek egy részéhez illik csak. A legszebbekhez a magyar zsoltárok, régi népdalok egyszerű szókincséből kell meríteni.

Sok esztendő munkáját, magányos órák gyönyörűségét, az első magyar Verlainet szeretettel nyújtom át a magyar közönségnek.

Nürnberg, 1923 szeptember havában.

Térey Sándor.

Saturnusi költemények.

Nevermore.

Rigók szállanak a bágyadt levegőben,
Emlék, drága emlék, mit is akarsz tőlem?
Szél-zilálta lombra, sárguló erdőben,
A nap unott aranyt hint el lemenőben.

Gondolatunk, hajunk lebegett a szélben,
Álmodozva mentünk. Rámemelte mélyen
Sugárzó szemeit: „Mondja, életében
Melyik nap volt legszebb?”...Mint az aranyérem,

Oly csengő a hangja, friss angyali csengő.
Rejtelmes mosollyal én így válaszoltam
S hódolva hófehér kezére hajoltam:

Óh mikor az első virágok izennek!
Óh halk muzsikája — megremegve-zengő —
Szerelmesünk ajkán az első „igennek!”

Három év múlva.

Kinyitottam a kis kaput. Megingott.
Végigmentem a régi kerten lassan.
A kelő napban, szelid-sugarasban,
Minden virág friss, nedves fényben ringott.

Nem változott itt semmi. A lugasban
Pár kerti szék. Fent vadszőllő-íringók...
Szökőkút most is muzsikálva hint ott
Síró habot a remegő magasban.

A rózsák is, mint akkor meglihegtek,
Szélben a gőgös liljomok libegtek.
Hány ösmerős pacsírta röpönt, szállt ott!

Út végén karcsu szobra még ott állott
Vakolata-lehámolt Velledának,
— Belengte únt szaga a rezedáknak.

Vágyódás.

Óh első szeretők, óh első pillantások!
Haj aranya, szem kékje, pompába öltözött
Sugárzó ifjú testek halk illata között
Önkéntelen, félénk, finom cirógatások!

Míndez de messze már... az édes áltatások,
Gyöngédségek... óh minden már messze költözött.
A bánatok tavasza a téltől megszökött,
Bús tél: unalom, gyötrés, utálkozások!

Iszonyú-egyedül, komor magány enyém,
Fagyos, mint kísértet, nekikeseredett,
Mint árva kis fiú, húga nélkül, szegény.

Óh Asszony! Szerelem langy melegét hozó,
Szelíd, okos, barna, min sem csodálkozó
S ki néha homlokodon csókol, mint gyermeket!

Álom a hitvesről.

Elfog néha bizarr, szívigható álom
Ösmeretlen nőről. Szeret s én szeretem,
Ki minden pillanatban más, új és végtelen,
Megért, szeret, párját sehol nem találom.

Kristályszívem, az én örökös talányom,
Előtte nem titok, jaj, csak előtte nem
S ha érzem, könnyet ejt megértő-csendesen,
Megfrissül homlokom e szent könnyhulláson.

Nem is tudom, haja vörös, barna, szőke?
Neve? - Emlékszem a puhán megzengőre,
Mint kedveseinké, kik régen meghaltak.

Nézése szoboré . . . Hangja messzi halk hang,
Úgy száll fel mélyéből komoran a múltnak,
Mint drága hű szavak, régen elnémultak.

Napnyugta.

Halk köd remeg
Mezők felett,
Borút teremt
A naplement.
Dal, megkapó,
Lelkembe zeng,
Elringató
A naplement.
S száll véresen -
Magasba fent,
Mint réteken
A naplement,
Nincs vége sem
Fantómsereg,
Mint rét felett
A naplement.

Erzelmes sêta.

Sápadt vizirózsák ringanak a tágas
Szelíd tó tükrén s halkán zúg a nádas.
A nagy vizirózsák szomorún ragyognak
Utolsó sugarán lehúnyó napoknak.
Egyedül bolyongtam, elkísért a bánat,
A tó mentében, ahol a fűzfáknak
Sűrűjéből ködlőn, roppant árnyat ejtőn
Halovány kísértet szállt kétségbejűtőn.

Banka szárnyacsatlogva felsírt, sírtam én is,
Panaszosan párját hívta, hívtam én is,
De csak a Bánat jött hozzám a magányba
A vén fűzek alá. Vak sötétség árnya
Nap végső sugarát elfojtani akarta,
Komor szemfedéllel homályba takarta
A nádist is, hol a halk szellő ingatta,
Nagy vizirózsákat szelíd tó ringatta.

Őszi dal.

Ősz ráhúzza
Síró búja
Hegedűjét.
Szívszakasztó,
Ellankasztó
Egyedüllét.

Sápaszt, folyton
Fojtja torkom.
Zeng a csöndben
Emlék-óra
S elmúlt jóra
Hull a könnyem.

Megyek. Komor
Vad szélsodor
Szárnyára vett,
Dob erre, arra
Mint az avarra
Holt levelet.

Pásztoróra.

Az ég borús, vörös hold kihajol
A táncoló ködből. Párás mező
Alszik mélyen. Tücsök a zöldelő,
Széltől borzongó lomb alatt dalol.

Messzi marsolnak magas jegenyék
Sűrű sorban, mint halk kísértetek,
A vízirózsák kelyhe megremeg
S bokrok alatt fénybogár mécse ég.

A denevér felébred és a mély
Sötétet súlyos szárnyaival szántja
Tompá tűnő fény hull a láthatárra,
S a felhőkből kél Vénus: Itt az Éj.

Csalogány.

Mint fáról felröppent riadt madársereg
Érzem felrajzani minden emlékemet.
Szívemre szállanak; sárguló levelet
Ringat hajlott törzse kék tó tükör felett :
A bánatok vize ibolyás halk ezüst.
Búsan hull habra hab, imbolygó pára, füst,
Nyirkos köd fojtja el a fodros víz gonosz
Zaját, mely a fáknak ágoga közt motoz,
Egy pillanat s elhal. Megszólal egy madár.
Nagy csönd, csak ez a hang... aki egyről dalol :
Ó szelíd hang... aki távol van valahol !
Első szerelmemnek dalos kis madara,
Ma is úgy énekel, mint hajdan, valaha.
Szomorú fényekben feltündökölt a hold,
Sápadt, ünnepélyes és komor arca volt.
Merengő éjszaka, fülledt bús nyári éj,
Amelynek csöndje csend és a homálya mély,
Azurjában, melyet bársonyos szél bejárt,
Elringat rezgő fát és panaszos madárt.

Asszony és macska.

Macskájával játszott.
Fehér nőkéz, fehér köröm
Csodaszépen látszott
Az estben, mint egy tükörön.

A félkeztyükön áttörőn
Bár elrejteni vágyott:
Gyilkos körme, mint él törőn
Gonoszul átvillámlott.

A másik szelíden doromból
Nem mutat a sebző karomból,
Az ördög nem vesztett itt még sem,

Szobájában, hol messzehangzó
Kacajja zendült, mint harangszó,
Fénylő foszfor: ragyogott négy szem.

II bacío.

Csók ! Remegő rózsza gyönyör kertjében!
Zenekiséret a fogak zongoráján,
Szerelmi dal refrénje, szíved táján
Angyal dalolja elbűvölve mélyen!

Isteni csók ! Te felzengő, bűbajos !
Páratlan kéj, kimondhatatlan mámor.
Üdv néked ! Ha ittál a csók borából,
Részegséged üdvösséggel határos.

Vigasztal, ha lelked bánat beszötte,
Mint muzsika, mint Rajna lángbora,
Gondot elringat fátyla bíbora ...
Dalt írni rólad méltóbb Wíl vagy Goethe,

Páris trubadurjától meg ne vedd
E pár verssor fonott együgyű csokrát,
S hálából, mert ime, dalt áldozok rád :
Szállj kedvesem ajkára, Csók s neved !

Sub urbe.

A galagonyák sűrű bokra
A temetőben szélziláltan
Borul a fagyos vasrácsokra.

A fájdalomtól elkábultan
Frissen hantolt síroknál álltam,
A fakeresztekre bámultam.

Fagytól ijesztően megropogtak.
Áradt a bús könny, mint a tenger
S mentem, fázós lábak dobogtak, -

Együtt a gyászoló tömeggel.

A bú processziója: sírásók,
Anyák, fiúk és özvegyek,
És a fel-felcsukló sírásók.

Ropog a hó lábuk alatt,
S az égen - gúnyos körmenet -
Felhőtábor száguld, szalad.

Mint éles lelkipurdalás,
Csontunkat és velőnket vágja
A fagy s jeges bőrünkbe ás.

A holtakat már mind benyelte,
Újakra éhes szörnyű szája,
Óh szegények, kik mit se sejtve,

Alusztok csöndes koporsókban,
Az örök borzongó magányba,
Sírat a szeretet, de sorban

Tüntök felejtés fátyolába,
Mit rátok dob a messze múlt.
Óh bár ne váratna magára

A szabadító szent Tavasz,
Círógatna élő sugára
S boldogan mosolyogna az

Égő nap s tündöklő világa,
A telet felejtetné végre
Veled, erdő-mező világa,

Madárcsicsérgés szállna égbe
A túláradt virágpompába :
Pacsirta dalnak szent miséje,

S álommal, illattal rakottan,
Az égbolt, meghintve arannyal
Vigyázná én drága halottam

Örök álmod, mint egy arkangyal!

Páris éjszakája.

Közönyös habjaid görgesd komor folyam.
Nagy hídjaid alatt hány holttest elrohan!
Szörnyű tetemükből száll rothadás szaga,
Lelküknek gyilkosa a vén Páris maga.
De nem hurcolsz annyit sima hullámodon,
Amennyit elnézlek s rólad gondolkodom!

A Tiberis partját őrzik omló romok,
S az utazó előtt feltűnnek múlt korok,
Zöld pázsit bársonyán mohos gránitkövek
Nagy szürke foltja közt sötét repkénytövek.
Guadalquivir partján szőke narancserdő,
Bolero ring habján, ha az este feljő.
Pactole ágya arany s a bosporusi part,
Ahol az odalíszk esti légyottra tart.
A Rajna hánytveti legény, örgróf, nagy úr,
Avagy büszke várban szerelmes trubadur.
Nílus álmos vize síró muzsikája
Ringat örök álmot a sok mumiára.
A nagy Missisipi szentelt ligetei
Fönséggel hordozott apró szigetei
Között, mint a villám, égzengés; dagálya
Hatalmasan hull át nagy Niagarába.
Eufrát, hol szelíd hatyúk serege gyűl,
Hószin bájuk babér zöld színével vegyül,
Mint költő, ritmusba dalolnak halk habok,
Madár csapat repül, felhőtlen ég ragyog.

Végül ringó pálmák, piros padmák alatt
Büszkén lassú lépttel a szent Ganges halad,
Királyi tünemény, roppant néptömeggel,
Mely templomok alján zúg: eleven tenger,
Ébenfa hangszerök tömör ritmusára,
Hol lekuporodva, elnyújtózva várja
Zsákmányát a sárga tigris, már régen ölt
És az éjszakába panaszosan üvölt.

Neked? Semmid nincsen Szajna. Két part csupán.
Két piszkos part, végig telehintve sután
Penészes könyvekkel, kopott emberekkel,
A kik csónakáznak, horgokat szednek fel,
S mikor leszáll az est, kihal itt a város,
Megritkul a tömeg, ki éhes, ki álmos.
Bukó nap az égen véres lépttel lából,
Az álmodónak jó kibújni lebújából.
S a Notre Dame előtt, hídnak nekidőlve,
Merengve nézni a rőt s vörös felhőkre,
— Hűs lehe az éjnek kergeti, forgatja —
Szállnak az azurban, mint szív gondolatja.
— Haló nap bíboros csókját reátüzi
Egy kapubálványra. A fecskét elüzi
A közelgő homály s komor denevérek
Szárnya suhog. Csönd lesz. Elhaló nesz, ének
Jelzi csak, hogy itt él s dalol egy nagy város,
Zsarnok talpát nyalja, gyilkosokkal páros,
Áldozatainak sirját maga ássa:
Tolvajlások, csókok, bűnök pirkadása.

S egyszerre rémült hang, melyet torkonfojtnak:
Barna légbe ijedt síkolyok rikólnak,

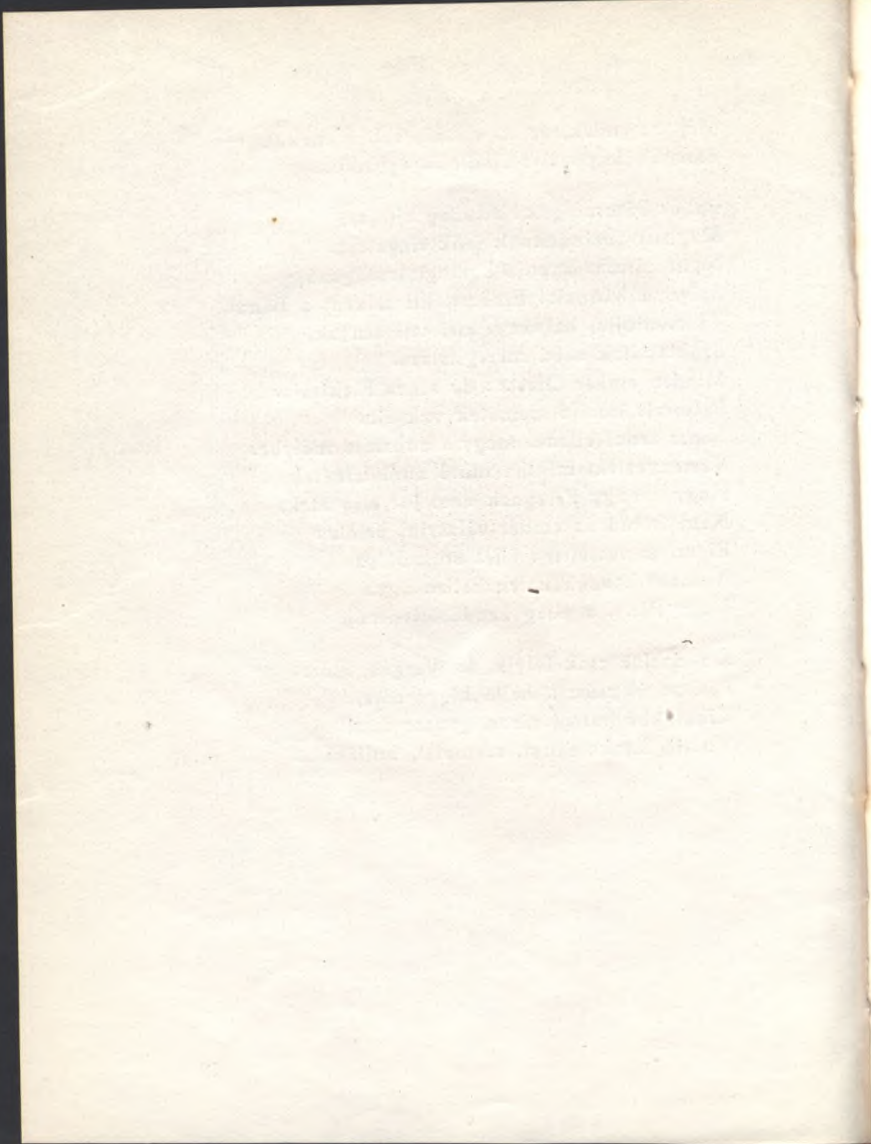
Éles, panaszos hang elnyújtott siráma :
Valami szögletben felsír egy sípláda.
Mint mikor gyerekek szájharmonikáznak,
Holmi románcokat s polkát kornyikálgat.
Lassú, friss, vidám, bús? meg kell hogy ríkasson,
Ha száműzött vagy, óh, művész, vagy asszony,
Borzasztó, rossz, hamis, nem lehet kibírní,
S mégis lázba jönne tőle egy Rossini.
Kacajja darabos, vontatott panassza,
És túl van hangolva kegyetlen magasra,
A hangja berekedt, bé helyett keresztek,
S mégis aki hallja, szívéig megreszket.
Az álmok honába röpi lelkünket,
Vén hangszer ó-borként telíti erünket.
A szívbe irgalom, szembe könnyek égne,
Áhítjuk békéjét égi üdvösségnek.
S a lélek e bizarr, bús harmóniából
— Van benne szoborból és a muzsikából.
Dalt és kisugárzást, fényt, hangot elegyít
S a hunyó napfénybe sípláda-szót vegyít.

A sípláda hangja elhal, aztán nagy csönd...
Vak, sűrű éj... míg a felhőkön odafönt
Ringatózik lágyan égi hajnalcsillag,
Gázlámpák felgyulnak s vissza-vissza csillog
Égi s földi lámpák tüze; tükröz, lobban
Álarc básonyanál feketébb habokban!
Hidkorlátra hajlok, a fája csupa szű,
A vasa megrozsdált, nedves, mint régi sous,
Gonosz vonzásával szédítne az örvény,
Itt állok... gondolat, büszke vágy, hit, törvény,

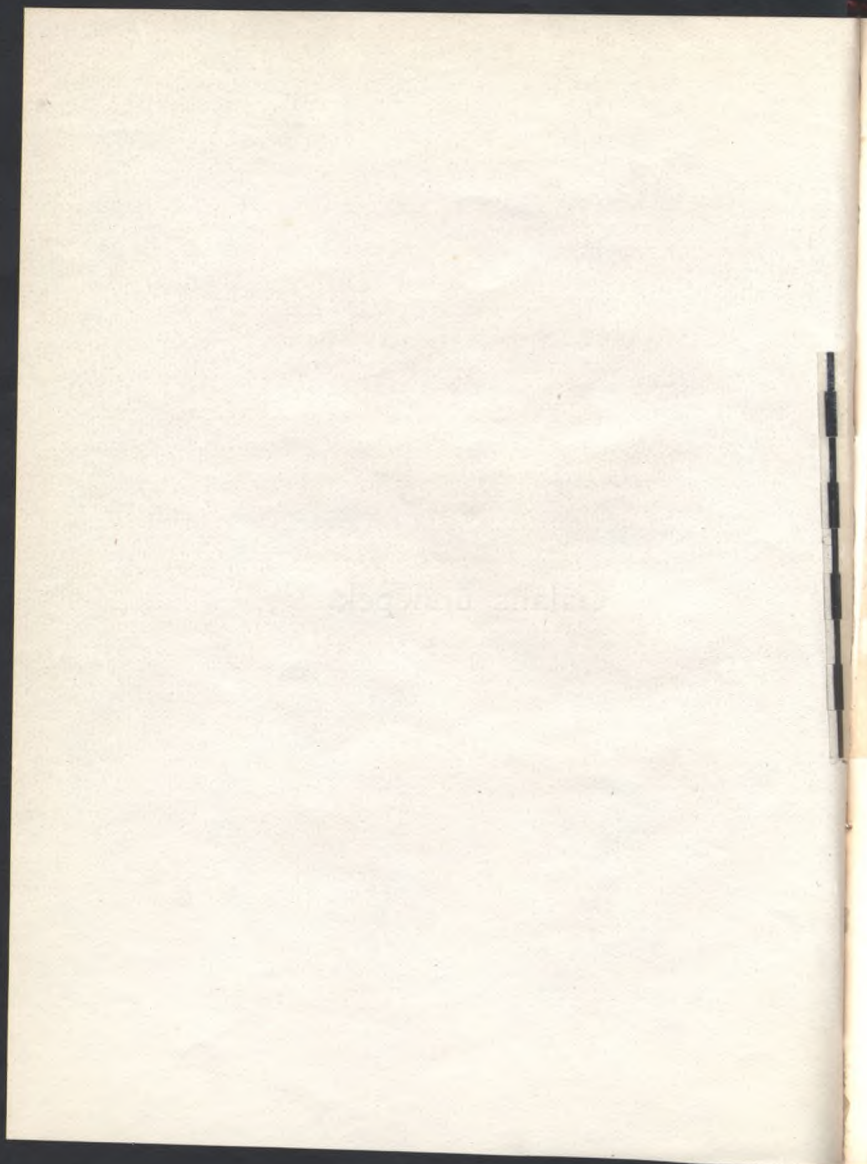
Még az emlék, az is, elszáll, fut, menekül, --
Párisal, folyóval s éjjellel... egyedül...

Baljós háromságok! Alvilág ajtója,
Meghalt ábrándoknak örök ringatója,
Nyílt hármaskapuja boldogtalanságnak,
Szörnyű hármak! Embert, kit felkent a Bánat
Ti csontujju, halvány, kísérteti árnyak,
Szoktattátok a bú méregitalára,
Minden ember Oreste: de nincs Elektrája.
Balsorsát jósolja szemetek vak éje,
Nincs tenni ellene, megy s zuhan a mélybe.
Versenyeztek, mintha mind attól félnétek,
Hogy a nagy Féregnek nem jut elég éték,
Nem is tud az ember választni belőle:
El mi is veszje: éjjel borzadánya,
A süket haboknak feneketlen ágya
Vagy Páris, a világ kendőzött úrnője?

S a Szajna csak folyik, kanyargón, előre,
Párison át csúszik hajló kígyó-bőre,
Kikötőkbe hurcol sáros, gonosz állat,
Tutajt, farakományt, szemetet, hullákat...

Gáláns ünnepek.

Holdfény.

Lelked szép kertjében, már este lett,
Rajzik el furcsa álarcosmenet,
Táncolnak, húros hárfát pengetik,
De jelmezük alatt bú rejtezik.

És régi módi mollban száll a dal:
Óh boldog élet, csókos diadal;
Mindegyik magát csalja egyedül,
Daluk halvány holdfénnel elvegyül.

De szomorú szép halvány holdsugár,
A fák közt róla álmodik a madár
S felsírnak tőle reszketve az út
Bepermetező márvány szökőkútak.

A gyepen.

Ábrándozik az abbé. És te, márkí
Fordítva tetted fel a parókádat!
— Ez édes asszut megíhatná bárki,
De meg se közelíti mézes szádat.

Óh én szerelmem! Dol, mi, sol, la, si...
Abbé, szemem sötét lelken át!
Óh, fent a csillagoknak villanási...
Haljak meg, ha nem szedek le néhányat!

Szeretnék most kicsi ölebed lenni...
A pásztorlányokat mind... Ej, ki volt?
Csókolni mind... Uraim, jó lesz menni!
Dol mi sol... Jó éjt, ni, feljött a hold!

A fasor.

Nagy szalagsokrok közt kis termete
Eltűnik a lombos mély árny alatt,
Kifestve sok cicomával tele,
Mint ki pásztorjátékból ittmaradt.
A vén padokat zord moha belepte.
Ott sétál pípés és kecses negéllyel,
Mintha egy kedvenc papagályt etetne,
Uszályos a ruhája kék szegéllyel.
Legyezőt forgat gyűrűs, keskeny ujja,
Sok sejtelmes szerelmi ügy tudója.
Rágondol, mosolyog s már nem is tudja
Nem álom volt-é? Mily szőke! Az ajka
Bíbor, duzzadt, mutatja gögös lényét,
De finomabb, mint a szépségtapaszka,
Mely frissíti szemei tompa fényét.

Az ártatlanok.

Szoknyáik magas sarkon fennakadtak
S ha síkos volt, vagy pajkos szél fútt szembe,
Kivillanó kis lábak tűntek szembe,
Csacsi játékok : szívünkben maradtak.

Néha féltékeny kis bogár fullánkja
Megrémített egy lánykát s a hús lombok
Árnyán blúza fehér nyakán kibomlott
S kigyúlt ittas szemünkben vágyak lángja.

Est volt, egy est a messzi drága nyárbul,
Mélázón jöttek nők velünk kar-karban
S oly kincses szöket súgtak nagyon halkán,
Reszket lelkünk, ha rágondol s elámul.

A kagylók.

Gyöngyházkagylókkal volt kirakva
A barlang, hol egymást szerettük,
S minden kagyló másféle fajta.

Egyik bíborszín, mint a lelkünk,
Ha égek és te felgyúlsz rajtam.
Színét szívünk véréből mertük.

Amaz halvány s utánoz abban :
Amint heversz lusta-durcásan,
Mert reádnéztem gúnyosabban.

És ebben itt annyi varázs van,
Mint füledben, mely eltakart,
S ez villan, mint nyakad rózsásan ;

... S volt köztük egy, mely felzavart.

Csónakban.

Sötét tó tükrén visszavillog
Megremegőn a pásztorcsillag
S a halászok lámpása csillog.

Most vagy soha, óh, aki férfi,
Legyen merész, most nem kell kérni,
Amit két kézzel el tudsz érni!

A lovag pengeti hárfáját
És hűtlenül felejtve párját,
Másra veti rá szeme párját.

Abbé hölgyét gyóntatja halkán
S a nagy mezőktől felzavartan
Szívük kinyílik öntudatlan.

A hold halvány fénnel ízen
S a csónak síklík, átviszen,
Vigan az álmodó vizen.

Mandoline.

A zizegő fák alatt
Váltak édes szavakat,
Ki a szerenádot adta
S a szép nő, ki meghallgatta.

Itt az örök Balga s mintha
Tircis volna és Aminta,
S ez itt Damis, ki szeret
Verssel csalni ki kegyet.

Elegánsak, örvendeznek,
Karcú kékes árnnyal lengnek,
Selyem mellény, csupa báj
A sok bársonyos uszály.

Rózsás fényén halvány holdnak
Mámorosan ott fordulnak,
Hűs szél borzong reszketeg
S mandolinok pengenek.

Clymenéhez.

Rejtelmes barkarolák,
Szótalan dal karol át,
Mert drágám, szemed kék,
Miként az ég,

Mert hangodnak bűbája
Magát mélyen bevájja
Lelkembe s megzavar
És felkavar,

Mert hattyúfejrészed
Bűbája őriz téged
S illattal elteled
Lehelleted,

Mert holt angyalok sírja,
Zene és illat írja
Muzsikába feresztett
Egész tested,

Szent összhangok rejtelme,
Zengő rímek szerelme
Zsongítja idegem,
Hát így legyen!

Bánatos párbeszéd.

A mgdermedt, magányos régi parkban,
Két árnyék suhant el e pillanatban.

Szemük halott s amit ajkuk kiformal,
Alíg érted : halkabb az emberszónál.

A vén parkban, fagyos magányos éjjel,
Két kísértet a múltakból idéz fel.

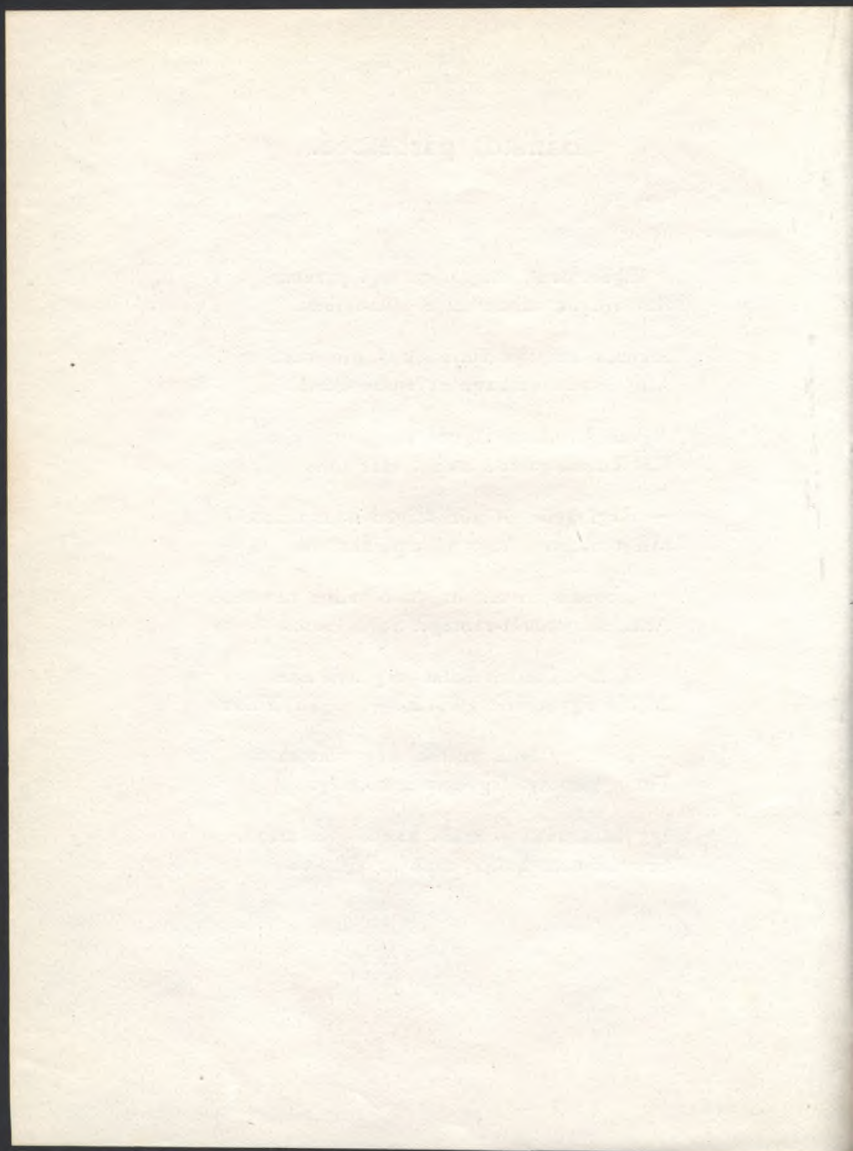
— Régi gyönyörökön szíved nem rezzen?
Miért akarod, hogy rá emlékezzem?

— Dobban szíved, ha csak hallod nevem,
Álmodba szövöl-e még? Soha, nem!

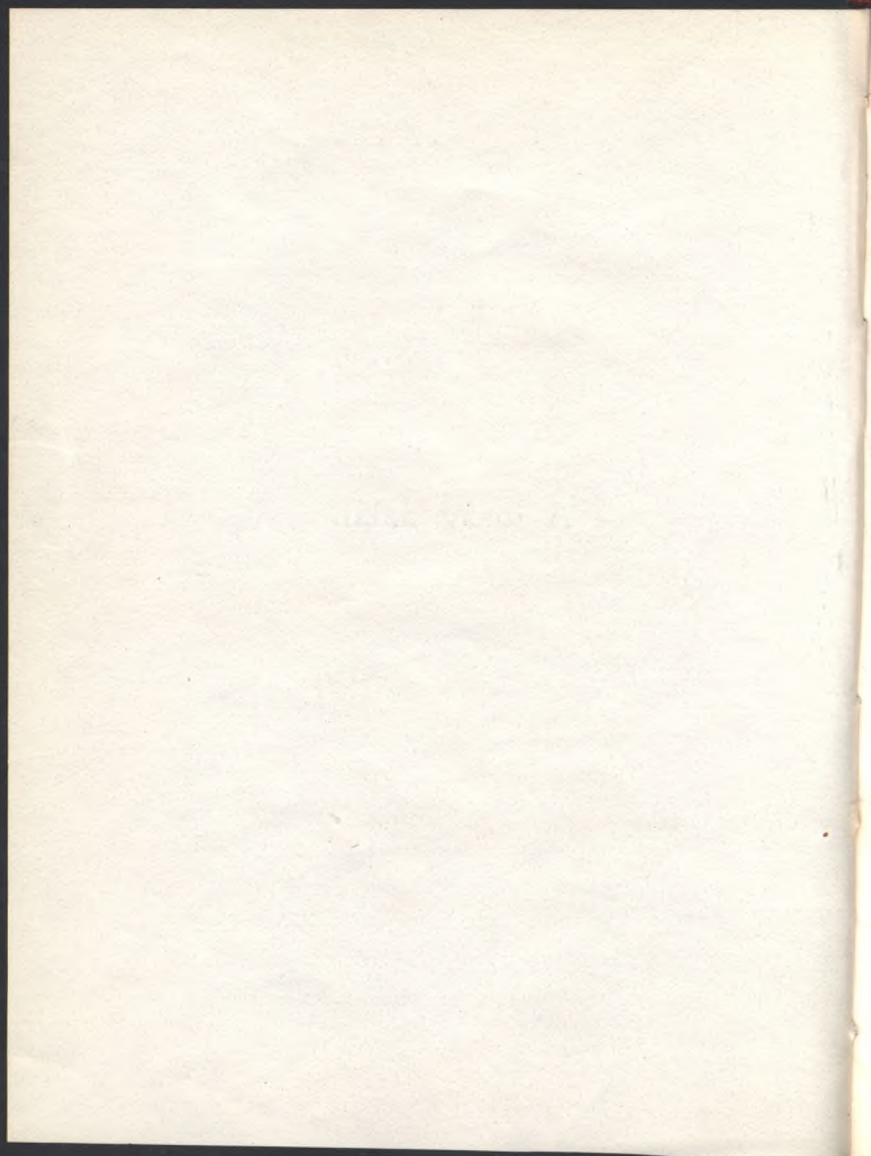
— A mondhatlan boldogság hajnalán,
Mikor egybeforrt ajkunk! — Úgy? Talán.

— Remény örök volt és kék volt az ég,
Fut a remény, legyőzte szürkeség.

Így suhantak... szállt kaszált rét szaga,
Szavuk nem hallja, csak az éjszaka.

A jóság dalaí.

Lemenőben . . .

Lemenőben fel-felcsillog
A halavány hajnalcsillag
A magasban.
— Madár dalol a nádasban.

Tündökölj fel csillag fénye,
Szerelmes költő szemébe.
— A pacsírta
Dalát kelő napba sírta.

Eltűnt, ami csillagfény volt,
Meghajnallik már az égbolt.
— Óh nézzétek!
Arany mezők, ért vetések.

Gondolatom, hajnalcsillag
Vidd el, hol a távol csillog.
— Fénylik, látom
Hús harmatcsepp a fűszálon.

Édes álmát lopva lepd meg
Szunnyadó szép kedvesemnek.
— Siess! Már a
Nap feljött a láthatárra.

A halovány hold...

A halovány hold
Átsút az erdőn,
Valahány ág volt
Így szólt merengőn
A lomb-lese:

Szerelmesem!

Tó mély tükrébe,
Imbolygva reszket
Sötét árnyképe
A vén fűzeknek.
A szél borzolja

Óh álmóra!

Az ég kékjébe
Fények repesnek
Nagy, mély békéje
Szelíd mennyeknek
Int nyugovóra

Óh boldog óra!

A táj...

A táj a kocsi ablakkeretében
Rohan örülten. A síkság mentében
Az ég, a fák, vetések, a tavak
Mind egybefolyva elszáguldanak.
Mint felkiáltójel: távirdaoszlop
Keskeny póznája, drótja messzefoszlott.

Gőzölgő víz és égő szén szaga.
Ezernyi zörgő lánc kábult zaja,
Amely üvöltő óriást korbácsol.
Messzi, elnyújtva egy bagoly rikácsol.

Nem bánt ma semmi. Lehúnyom szemem
S jelenésként suhan át szívemen:
Hiszen hallom hangját, mely halk zene,
Hiszen finom, nemes, zengő neve
Vegyül, mint szent kalauz a vad tusába,
A vagon durva, dörgő ritmusába.

Otthon . . .

Otthon, a lámpa keskeny fényköre,
Tenyérbe hajtott fej, szem tüköre,
Amelybe másik boldog szem merül.
A könyv csukott. Párolgó tea hűl.
Oly jó, ha este van, a lankadás,
Az édes vágnak magunk-átadás.
A szelíd éjszakák nászos homálya
Ábrándom megindultan egyre várja
Tűrelmetlenül, mert óh, lassan kopnak
Akadályai hetek-hónapoknak.

Ugy-e ?

Úgy-e, gonoszok s ostobák dacára,
Kik csak irigylík a mi ünnepünket,
Kevély szívünk türelmet ölt magára.

A mosolygó Remény vezet bennünket,
Útunkon vígan úgy megyünk előre,
Még vissza sem fordítjuk a fejünket.

Szerelmünkbe, mint nagy, sötét erdőbe
Rejtőzünk, szívünk, mint csalogány este
Dalol: halk gyöngédség árad belőle.

Mit bánjuk, a Világ jó vagy rossz lesz-e,
Nem gondolunk rá, mit is akar vélünk:
Cirógasson, vagy vak dühét ránk vesse.

Magunkat mi gyémántos pajzzsal védjük.
Oh, mert kötésünk erős, szent és drága.
Nevetünk, mert mi senkitől se félünk.

Nem kérjük, életünket mi sors várja,
Kéz kézben, így jó egy ritmusba menni,
Mint két kis gyermek. Hívó lelkünk álma:

Úgy-e, szerelmünk nem zavarja semmi ?

Nyár.

Tehát tündöklő nyári dél legyen :
A lángoló nap is velem örül
Selyemruhában úgy ölel körül,
Hogy szépségednél is szebbé tegyen ;

A kék ég, gazdag redőzetű sátor
Reánkborul, mint pompás mennyezet.
Te elsápadsz és én megreszketek
A boldogság s a várás izgalmától.

Langyos lehellettel leszáll az estve.
Menyasszonyfátylad meglebegteti
S a csillagok szelíd tekinteti
Mosolyganak a boldog hitvesekre.

Korcsmák zaja.

Korcsmák zaja, éjjeli város szennye,
Platán levele hull alá kerengve.
Rázkódik vén teste az omnibusznak,
Kenetlen kereki majd elalusznak.
Himbálóznak a zöld s vörös lámpások.
Pipázva isznak egyet a munkások
És orra alá füstölnek az örnek.
Csatakja csúszós útnak, háztetőnek,
Honnan eső csurog tócsákba nyomba'.
Ez az én útam — a paradicsomba.

Megpróbáltatások.

Vége a megpróbáltatásnak,
Vígadj lelkem, próbád megálltad.

Vége van a gonosz napoknak,
Melyek könnyekre fakasztottak.

A perceket ne számold többé,
Hisz nemsoká tiéd örökké.

A gonosz szavakról lettettem,
Rémképeket mind elkergettem.

A két szemem, ha tőled távol —
Nem néz más senkit ablakából.

Bezárt kapuja a fülemnek,
Hang aranykulcsát sem lelem meg

Nélküle, ki lényem, szerelmem
S eljön a nap, hogy ünnepeljem.

Amikor gondolatom, álmom,
A menyasszonyom visszavárom!

Dalok szöveg nélkül.

Black stone tablet

Felejtett dallamok.

I.

Óh, a vágyak elbágyadása,
Óh, szerelem elfáradása.
Óh, mikor az erdőkbe bomlott
Szelekkel ölelő tusán
Finom hangoknak kórusán
Reszketnek az alkonyi lombok!

Óh, gallyak puha zizzenése,
Susogása, halk izenése,
Mint mikor a búzavetésen
Át-át-surran az esti szél,
Patakban kavics így zenél
A fodros forgó habverésben.

Ki a koronákat zúgatja,
Pataknak síró áradatja,
Úgy-e a mi lelkünk talán?
Avagy én kedvesem szívének
Mélyéből száll templomi ének,
A langy este úrasztalán?

II.

Elfoszló régi hangok
Zengnek, messzi harangok,
E sugárzó zenébe sejtem
Szebb hajnalunk, sápadt szerelmem !

Szív és lélek az örök harcon
Nem mások, mint én kettős arcom,
Hol félhomályon átreszketnek
Dalai minden hangszereknek.

Óh, meghalni nagy tiszta csendben,
Míg elringnak édes, öledben
Múlt és jelen, tűnő perc, óra,
Örök, magányos nyugovóra !

III.

Mint künn az eső, szomorú
Szívemre könnyek hullnak,
Honnan támad e bús ború,
Melyből rám könnyek hullnak?

A földre, háztetőre
Eső hull muzsikálva,
Gyötrött szív pihenője
Eső halk muzsikája.

A könny bezáporozza
Mindent únt szívemet,
Óh, gyászat mi okozza?
Hisz hűtlen ki se lett.

E fájó zűrzavarnak
Okát meg nem lelem;
Harag, vágy, nem zavarnak
S bánat ül lelken.

V.

A zongorán az alkony tüze lángol.
Csókokkal illetik gyöngéd kezek.
Csak annyi nesz, mint könnyű szárnycsapásból
És szállnak halkán ódon zengzetek,
Oly benső-tiszták, kedves-csendesek
Szobájában, mely ittas illatától.

Mi ez a dal, hogy e szegény szívet
Úgy elringatja egy pillanaton?
- Te messzi dal, mondd, útamba ki vet?
Mi fájhat úgy egy árva dallamon,
Mely nemsoká a megnyílt ablakon
Meghalni le, a kis kertbe siet...?

VII.

A lelkemben szomorú lettem,
Azért, mert egy asszonyt szerettem.

Soha meg nem vigasztalódtam,
Bár a köteléket megoldtam.

Bár szívem-lelkemig lehültem
Ez asszonytól elmenekültem.

Soha meg nem vigasztalódtam,
Bár lelkemet tőle eloldtam.

S fájó szívem lelkemhez így szólt:
Óh lehetséges, hogy ez így volt?

Valóság-é, igaz egészen,
Kevély bús számkivettetésem?

S felelte szívem a lelkemnek:
E rejtély kulcsát nem leled meg:

Hiába, messze mentél, hagytaél,
Mégis, mégis nála maradtál.

VIII.

Végtelenségig
Síkság unalma,
Hulló hó halma
Szikrázva fénylik.

Rézvörös égbolt,
Élő-é, vagy holt?
Táncol a vak hold.
Nincs rajta fényfolt.

Mint a felhőknek
Ködös csodái
Futnak tölgyfái
Szürke erdőknek.

Rézvörös égbolt,
- Tánol rajt' vak hold,
Élő-e vagy holt?
Nincs rajta fényfolt.

Tí éhes varjuk,
Sok sovány farkas
Mit hoz hatalmas
Szél: birjuk, marjuk?

Végtelenségig
Síkság unalma
Hulló hó halma
Szikrázva fénylik.

IX.

Fut vízszínén, mely halvány köd-ezüst,
Fák árnya, mint a füst
S magasban, hol sűrűk a lombok,
Búgnak a vadgalambok.

Vándor, arcod - tükör a halvány hab -
Nála is halványabb,
S felsír lomb közt eltűnt remény, holt álom,
Mint kis madár az ágon!

Körhinta.

Falovak, mind forognak sorba
Mínd százszor és ezerszer fordul,
Forogjatok! A hinta kordul
Amint zenél egy vén kintorna.

Kövér dada s a katona
Lovacskákon vígan ügetnek.
Ma ők urai a lígetnek,
Mely most egy nagy cselédszoba.

Szívük lovai: körbe-körbe
Csak fussatok a versenyen.
Apacs kacsint fel szemtelen
S a trombita harsogva bőg be.

Oly megkapó: megittasulnak
Kőrforgás örült cirkuszán.
Gyomruk s agyuk zavart, kuszán
Fájás, öröm egyszerre hullnak.

Sarkantyú nélkül, csak úgy dobban,
Forogjatok, forogjatok,
Nem vártok szénát, sem zabot
S rohantok fürge vig galoppban.

Lelkek lovackái, repesve
Rohanjatok, közel az est.
Galamb a párod megkeresd.
Kaszárnya és a konyha messze...

Forogjatok! A bársonyére
Az aranycsillagok kigyúlnak.
A szerelmes párok indulnak
A pergő dob friss ütemére.

Green.

Gyümölcsöt hoztam, virágfürtös ágat,
S a szívemet, mely csak érted ver, lüktet:
Fehér kezeddal ne kínozd, ha fáradt.
- Találd szépnek egyszerű életünket.

Friss reggeli szél hűti homlokom.
Még rajtam a hűs hajnal harmata.
Óh hadd, hogy lábaidnál elnyugodjon
Tűnő boldogság drága bánata.

Fejem ifjú mellelén megpihen,
Még visszazeng benn csókod muzsikája.
Hadd aludjak - csitíts el szelíden,
Amíg az álom szemedet lezárja.

Spleen.

A rózsza mind vérespiros.
Babér sötét, mint éjfelek.

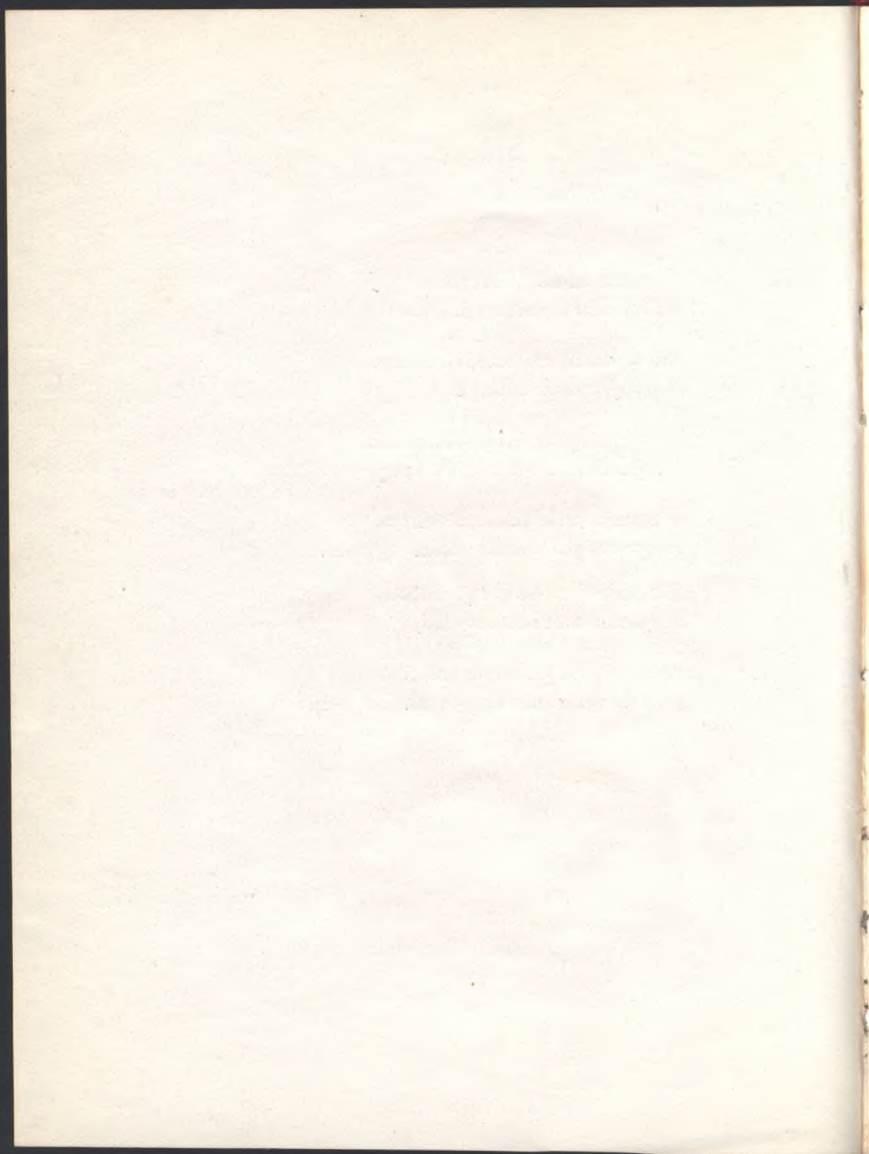
Édes, ha intsz, minden kínos
Kétséget újra fellelek.

Az ég nagyon kék, túl szelíd,
Csupa illat s túl zöld a tenger,

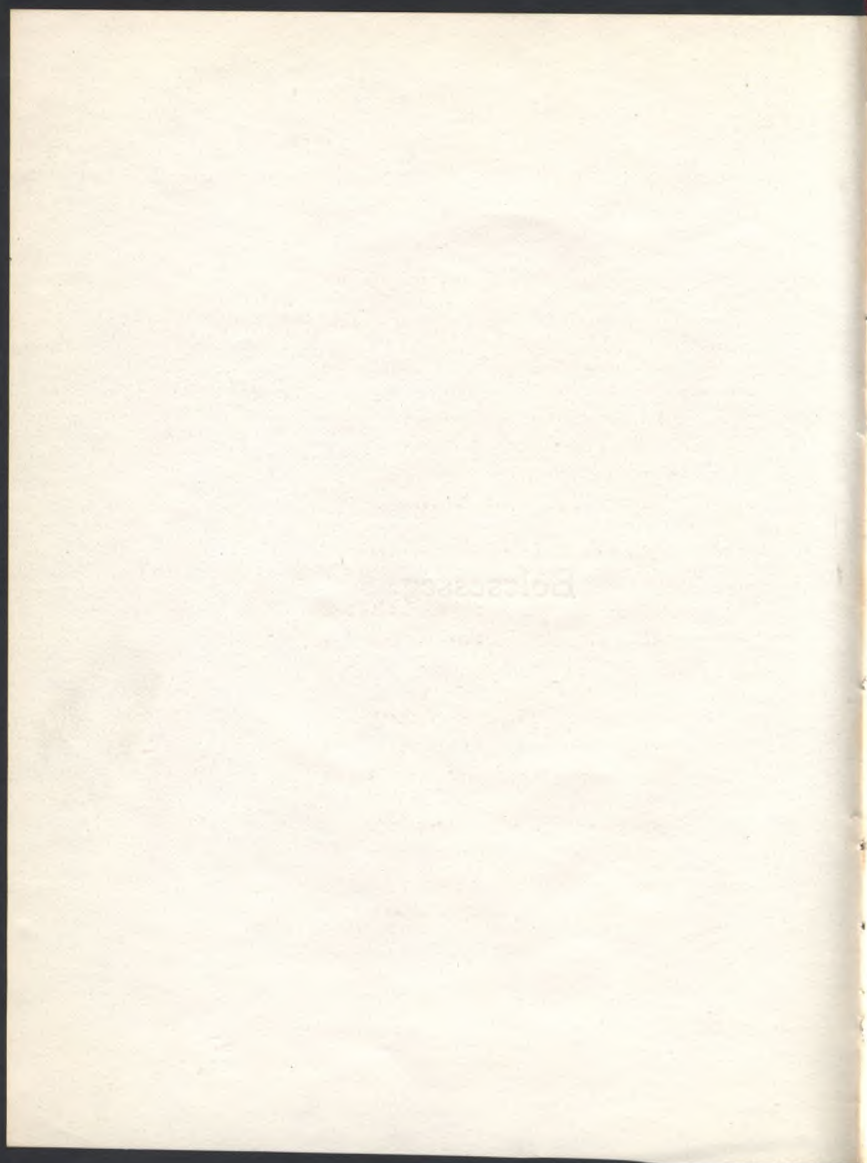
Várom s vak félelem telít :
Hogy mégis elfutsz tőlem egyszer.

Kifáraszt lombok égő zöldje,
Sugárzás minden levelen,

A síkság végtelen mezője
És minden, minden - csak Te nem !

Bölcsesség.

A kezek.

Drága kéz, enyém lesz e már?
Óh e kezek, kicsinyek, szépek.
... Halálos, gyötrő megvetések
S minden pogányság, messze már...

El partok, rév, emberbozót,
Vidék és országút porából!
Királyin, tündérek honából
Drága kezek, álm-hozók.

Álomkezek, hulltok szívemre?
Lesztek-e hozzám irgalommal?
Rajtam gonosz hír, bűn, halommal,
Óh, régi lelkem dacos kedve!

Nem csal e szüzi látomás?
Lélekrokont, szeretve várnak?
Jósága az édesanyáknak
Borúl rám, mély, nagy áldozás?

Oly jó így, kinnal, büntudattal,
Áldott álmok, szentelt kezek,
Imás kezek, óh jöjjetek
A megbocsájtó mozdulattal!

Óh Istenem!

Uram, szerelmed szívem megsebezte
S a fájdalomtól felnyíllal a seb,
Uram, szerelmed szívem megsebezte.

Uram, rámsujtott félelmed villáma.
Megégetett, még most is zeng a menny,
Uram, rámsujtott félelmed villáma.

Uram, megösmertem, minden hiúság.
Dicsőséged a lelkeembe sugárzott.
Uram, megösmertem, minden hiúság.

Kelyhed borában fürdesd meg a lelkem,
Etesd meg asztalodnak kenyerével,
Kelyhed borában fürdesd meg a lelkem.

Im a vérem, mely ki nem ontatott,
Testem, mely méltatlan, hogy megtöressék,
Im a vérem, mely ki nem ontatott.

Vedd homlokom, mely szegénytől piros
Imádatos lábaddal zsámolyául.
Vedd homlokom, mely szegénytől piros.

Uram, vedd el dologtalan kezem
Égő zsarátot, tömjént tartani,
Uram, vedd el dologtalan kezem.

Vedd a szívem, mely hívságért hevült csak,
Lihegjen Kálváriád meredekjén.

Vedd a szívem, mely hívságért hevült csak.

Vedd lábaim, könnyelmű utazókat,
Rohanjanak, ha irgalmad kiált,
Vedd lábaim, könnyelmű utazókat.

Vedd ajkamnak hazug, gonosz szavát,
Hogy bűnbánatnak zengje zsoltosmáit.
Ajkamnak vedd hazug, gonosz szavát.

Vedd szemeimnek tévelygő lámpását,
Hogy kialudjon az imák könnyében,
Vedd szemeimnek tévelygő lámpását.

Jaj, Áldás s Megbocsátás Istene.
Mily roppant mély hálátlanságom kútja !
Óh, Áldás s Megbocsátás Istene.

Rémület és Szentségnek Istene,
Jaj, vétkeimnek fekete örvénye.
Rémületnek, Szentségnek Istene.

Béke, öröm, boldogság Istene !
Tied félelmem és tudatlanságom,
Béke, öröm, boldogság Istene.

Te tudod azt, mindeneknek tudója,
Nálam szegényebb nincsen a világon.
Óh, Te ki vagy minden sorsom tudója.

De ami enyém, Néked felajánlom !

VI.

Uram, félek. Reszket bennem a lélek.
Látom, érzem, kell, hogy szeresselek.
De hogy lehessen én szerelmesed,
Bíró, kitől az igazak is félnek.

Megrendül síri boltja a vak éjnek,
Ahová szívem eltemetkezett,
S mintha leszakadnának az egek :
Óh, szólj, hozzád merre, mely úton érek ?

Óh, nyujtsd kezéd, hogy hozzád emelhessem
Meggörnyedt testem s e beteg szívet,
Az égi fényben részem hogy lehessen ?

Kebleden fiad hogy üdvözölhessen,
Szíveden azt a helyet hogy lelhessem,
Hol egykor szent apostolod pihent ?

Álom.

Álom fekete bársonya
Az életemre hull,
Remény nem ébred már soha
S a jókedv messze mul.

Nem lát már többé két szemem.
Jó? Rossz? nem értem én,
Semmire se emlékezem,
Szomorú egy regény!

Mint bölcsőben kis gyermeket
Egy sírgödör felett
Ringatnak láthatlan kezek;
S nagy, nagy csönd eltemet.

A börtönben.

Az ég lebeg házak felett
Szelíd és kék harang.
Egy fa a háztetők felett
- Halkan cseng tiszta hang -

Ringatva rengnek ágai,
Megnyíltak az egek,
Madár, repesnek szárnyai,
Dalol a lomb megett.

Istenem: az az élet ott
Nyugodt és egyszerű,
Városi zaj, mely elhatott
Ide: béke s derű.

Szemed könnyet hiába ont;
Míre, te bús beteg,
Míre pazaroltad, te, mond
Az ifjú éveket?

Mint pásztortűz...

Mint pásztortűz, a remény úgy parázsol.

Az asztalra borúlva még nem alszol?

Nap a redőn át aranyporzót hajszol.

- Úgy félsz a részeg, eldöngő darázstól?

Sápadt kis szívem, fáradt vagy, pihenj meg,

Egy korty hűs cseppet? Itt maradok nálad!

Álomba lassan elbabusgatnálak,

Dudolnál, ölben elringatott gyermek.

Délet harangoznak. Ne simulj hozzám.

Aludj! Mintha szívemmel harangoznám

A delet, szíved lüktetése áthat.

Dél van, lehűsítettem a szobánkat.

Remény villan, mint esti tóban csillag.

- Óh szeptember rózsái mikor nyílnak?

Interieur.

A falakról — mintegy komor keretnek,
Nehéz bársony omol alá kevélyen.
Avult pompa s a sötét szoba-mélyen,
A vonalak mind egymásba remegnek.

A régi bútorok fakón merednek
Egy ágy,- mint távol, bús ködfolt az éjben,
És minden tárgyon különös rejtélyben
Kímondhatatlan nagy titkok merengnek.

Nincs könyv, virág, kép... Semmi. Halk
Rajz kék-fehér szürkére festve.
— S egy asszony nyugszik ott a csendes estbe

Kábultan bódult parfümök szagától.
Bágyadtan mosolyog, mert messze távol
Hall elhalón zendülni nászi dalt.

Szél rázza.

Szél rázza a fák üstökét,
Fú éles szél, lomb zöld-sötét.
Hó megfagyott, fehér lepel
Már napsütött tájat fed el,
Friss szagot erdő mélye ont
S dalol a távol horizont.

Sötét felhők felett magas
Tornyon ragyog az érckakas,
Járni ködben mily isteni,
Az utakat csak sejteni.
A szemtelen szél szembe fúj
S köhögés fojtogat, óh pfúj!
Oly ólmosak a lábaim,
Lelkem repül nagy szárnyain.
Még érdes-csókú a tavasz,
De langyos-illat már havaz,
Zizegő langy áram zenél,
Csak most érzed, mi volt a tél.
A szív Istent vár; nyílt a Kékség
S a szívben végtelen Reménység.

Ars poétika.

Zene zengjen minden szavadban,
Szeresd, mi könnyű, végtelen,
Mint nyári felhő kék egén,
Egyszerű, illó, foghatatlan.

Lenézd a jelzöt, ne keresd,
Úgy szép, ha véletlen kerül
S hol a homály fénnnyel vegyül,
A drága szürke dalt szeresd.

Mint szép szem: fátylán át ragyog,
Mint nyári, sugárzó delek,
Mint bágyadt, őszi bús egek
Kékjén szíkrázó csillagok!

Akarjuk végre már a türt
Színek helyett a félhomályt,
Melytől álom álomra vált
S fuvolává halkult a kürt!

Óh, gyilkos csattanót ki mond?
Kacajt és ötletet is hagyj ma,
Olyan, mint konyhában a hagyma,
Melytől az ég is könnyet ont!

A páthosznak szegd el nyakát
S ha már erőd frissen feszül,

Fogd jól gyeplőd... a Rim repül
S ki tudja, hol leli magát?

Óh mennyi még a rimbolond,
Vad néger tán, süket gyerek,
Ki csillogó ékszeret szeret,
Hamis bár, talmi s kongva kong.

Zene, zene csak újra s újra,
Érezzék, versed úgy repül,
Mint szálló lélek menekül
Új csók felé az új azúrba.

Mint fodros szél friss hajnalon,
Melytől virág nyit ághegyen,
Dalod sors játéka legyen;
Minden más csak irodalom...

Unalom.

Császára vagyok én a pusztuló Rómának,
Ahová már betört a szöke barbár-sereg,
S én, mint egy arany ékszer, fenséges dalt verek,
Melyben nap lankadó bús tüzei cikáznak.

Magányos lelkem bent betege lomha láznak.
Óh miért nem tudok - lent harc dúl, vér pereg, -
Sorsom kertjéből rózsát szakítani? nem merek!
Óh mért nem ellenállni annyi sok kósza vágnak?

Óh mért nem akarok meghalni, messze... menni!...
Mindenből ittam! Óh, hogy van szíved nevetni!
Féléltem mindent, mindent! s már nincs mit mon-
[danom!

Csak egyszerű dalom... szeretném tűzbevetni,
Csak egy rabszolgám, ki hanyag. Csak Unalom,
Amelyről nem tudom, miért fáj oly nagyon?

Tartalomjegyzék.

Bevezetés.

Saturnusi költemények.

1. Nevermore	13
2. Három év múlva	14
3. Vágyódás	15
4. Álom a hitvesről	16
5. Napnyugta	17
6. Érzelmes séta	18
7. Őszi dal	19
8. Pásztoróra	20
9. Csalogány	21
10. Asszony és macska	22
11. Il bacio	23
12. Sub urbe	24
13. Páris éjszakája	26

Gáláns ünnepek.

14. Holdfény	33
15. A gyepen	34
16. A faszor	35
17. Az ártatlanok	36
18. Kagylók	37
19. Csónakban	38
20. Mandolín	39
21. Clymenéhez	40
22. Bánatos párbeszéd	41

A jóság dalai.

23. Lemenőben	45
24. A halovány hold	46
25. A táj	47
26. Otthon	48

27. Ugy-e?	49
28. Nyár	50
29. Korcsmák zaja	51
30. Megpróbáltatások	52

Dalok szöveg nélkül.

31. Felejtett dallamok I.	55
32. " " II.	56
33. " " III.	57
34. " " V.	58
35. " " VII.	59
36. " " VIII.	60
37. " " IX.	61
38. Körhinta	62
39. Green	64
40. Spleen	65

Bölcsesség.

41. A kezek	69
42. Óh Istenem I.	70
43. " " VI.	72
44. Álom	73
45. Börtönben	74
46. Mint pásztortűz	75

Hajdan és most.

47. Interieur	76
48. Szél rázza	77
49. Ars poética	78
50. Unalom	80

Térey Sándor könyvei:

Versek. Singer és Wolfner 1904. Elfogyott.
A fehér hegedű. Singer és Wolfner 1908.
Feltámadás. Singer és Wolfner 1920. II. kiadás.
A Magányos Ember. Méliusz kiadás 1922.
Baudelaire. Versek a Fleurs du Malból.
Athenaeum r. t. 1923. II. kiadás.

Előkészületben:

Leveleki Anna szerelme. Kis regény.
Visszatérés. A Kisfaludy Társaság Franklin
pályázatán első díjjal kitüntetett társadalmi regény.

Feltámadás.

Térey Sándor „Feltámadás” című költeménye az irredenta versek színe-javába tartozik. Igazi költői tehetség, képzelem, lelemény megnyilatkozása. Nem csak egy bús magvar, de: költő.

(„Új Idők”.)

Az ú. n. irredenta irodalom azon termékei közt, melyeket ismerek, eddig ez a legművészibb.

Nagy Zoltán („Nyugat”.)

A magyar mult széttört drága cserepeit akarja összerakni. Minden nyolcsoros szakasza ily zománcos cserép, gyengéd, színes rajzzal. A szent törmelékeket össze akarja illeszteni s érezzük, hogy kezé vérzik.

Kosztolányi Dezső. („Új Nemzedék“.)

2250 Strofákat varázsol tele hittel és kétséggel, tele reménnyel s aggódással, tele azzal a kimondhatatlan meghasonlással, melytől minden magyar szívnek meg kell vonaglania. Igazi költő: kora gyermeke s hírnöke eljövendő nemzedékek számára.

Rákosi Jenő. („Budapesti Hírlap“.)

Magányos ember.

Szép, gondosan csiszolt formák, egyéni hangú nyelv. Mindenütt érzem az egyént, a külön embert. Mélységek felett tud szállani és magasságokba emelkedni. Muzsikája erős és hangzatos, egy-egy versének sokáig tartó utánrezgése van az olvasó lelkében. Egy jó költő szép versei ezek, Térey Sándor igen jól illeszkedik be nemzedékének pompás lyrai kórusába.

Schöplín Aladár.

Térey Sándor a legszínesebb, legkultúraltabb.

„Pesti Napló“.

